

[Kim Behnke]

vet rendt overende af en uhammet offentlig sektors fremmarch, og lånte penge er det brændstof, der driver den offentlige krigsmaskines kamp mod det private initiativ.

Og netop lån, statens lån, de offentlige lån i øvrigt, er jo regeringens svøbe. Aldrig før har den danske stat været så forgældet som netop nu. Statens gæld runder i år 700 mia. kr. Det er flot. Dag for dag evner regeringen kun at udbetale folkepension, løn til politibetjente, løn til sygeplejersker, penge til bolighjælp, penge til bistandshjælp osv., osv. ved at låne sig til midlerne. Vi er nået så langt, at en sjettedel af statens årlige budget er lånte penge. Det vil selvfølgelig ikke kunne fortsætte, og det er derfor med stor tilfredshed, vi noterer, at flere førende økonomer nu melder sig i vores advarende kor. Det har nemlig været ret ensomt at være i Fremskridtspartiet, fordi vi i så lang tid kun er blevet mødt med overlegne skuldertræk.

Regeringen har på rekordtid vist, hvilket menneskesyn der præger den socialdemokratiske tankegang. Mens der jo altså ikke er nogen grænser for, hvilken gavmildhed og offervilje med skatteydernes penge der præsenteres på den internationale scene, kniber det straks meget mere på de hjemlige græsgange.

Regeringens flygtningepolitik har bidraget meget markant til at vise regeringens menneskesyn. Hvor de surt sammenskrabede danske skattemidler på flygtningeområdet sagtens kunne hjælpe otte-tifold så mange mennesker i nærområderne, vælger man den model, hvor man mere tækkes de forskellige sagsbehandlere og offentligt ansatte, der får vækst i Danmark, fordi man absolut skal slæbe flygtningene her til det lille slaraffenland; ikke af hensyn til assylanterne, men af hensyn til de titusinder af offentlige stillinger, der vokser frem i kølvandet på flygtningestrømmen. Det er Fremskridtspartiet modstander af, og vi har med glæde konstateret de signaler fra Venstre og De Konservative vedrørende udlændingepolitikken, som varsler godt for et kommende VKZ-samarbejde.

Værst er det for de syge mennesker i Danmark. Vi har som bekendt verdens højeste skatteniveau mod et løfte om, at vi så til gengæld har fri adgang til sygehusbehandling. Men det er jo bare løgn, medmindre man er så heldig at komme til at fejle noget, hvor der ikke er venteliste, ellers kan man se frem til

måneders ventetid og risikere at dø, før man kommer til behandling på de offentlige monopolsygehuse. Kommer man endelig frem, kan man blive parkeret ulovlige steder foran branddøre osv., mens hospitalets 49 personalegrupper skændes om over hundrede overenskomster. Det er skoleeksempler på, hvordan denne såkaldte tredje vej virker, og hvordan hele samfundet vil se ud, hvis Socialdemokraterne får lov til at hærge i de kommende år. Er der endelig et privat hospital, som tilbyder de syge helbredelse, bliver det generet og boykotet, indtil det til sidst må bukke under.

Det er heller ikke let at være gammel her i landet. Mens kommuner og embedsmænd udtænker budgetmanipulationer, bliver de nødvendige plejehjemspladser nedlagt, og der er ikke tilstrækkelig og ordentlig omsorg. Igen går fagforeningsregler og offentligt ansattes bekvemmelighed forud for de mennesker, det handler om. Ja, regeringen er, som vi har omtalt tidligere på dagen, endda gået så vidt som til at skære helt urimeligt i folkepensionen. Det har vores topprioritet ved en kommende VKZ-koalition at få rettet op på de ting, og vi glæder os derfor over, at vi tre partier i fællesskab har haft en dagsorden desangående.

Også på det store retsomsråde vil Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet kunne frembyde en langt bedre politik end den, regeringen har kunnet præstere, og som jo mest har haft til formål at oprette forskellige former for syltekrukkeudvalg, mens volden og kriminaliteten stiger, boligområder hærages af indbrud, alt imens regeringen indbyrdes ikke kan blive enig om, hvad der skal gøres.

Heller ikke for de hjemløse og de socialt dårligt stillede er der noget at hente hos regeringen. Millioner af kroner ruller gennem Kulturministeriet, og hele kultureliten samles om at gennemføre projektet København som Kulturbym 1996. Den eneste trøst for de hjemløse er, at der med alle de nye kulturpaladser bliver nogle flere varmluftsriste, som de kan overnatte på. Regeringens kulturpolitik minder i usmagelig grad om den, der blev praktiseret bag jerntæppet: Kommissærer, politikere og kultureliten bortødsler skatteborgernes penge til alle mulige former for selvhøjtidelige projekter.

Så er der skattereformen, og den vender desværre også den tunge ende nedad. Regerin-